

Fapte și cuvinte spre onoarea lui Dumnezeu

Versete călăuzitoare: 2 Tesaloniceni 2.16,17

2 Tesaloniceni 2.16,17: Domnul nostru Isus Hristos și Dumnezeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit ... să vă întărească în orice faptă și cuvânt bun.

Cu toată îngrijorarea pentru cei întorși de curând la Dumnezeu în Tesalonic, Pavel a vrut să rămână mai bine singur în Atena și de aceea l-a trimis pe Timotei la ei, ca să-i întărească în credința lor și să-i mângâie (1 Tesaloniceni 3.2). Cât de mult se străduiește vrăjmașul când cineva se întoarce la Domnul, ca să-l facă să se poticnească, să-l facă nesigur prin îndoieli sau să-l abată de la o umblare reală ca și creștin. Însă apostolul a fost mângâiat prin relatarea bună pe care Timotei a putut-o aduce despre credința creștinilor încă tineri în credință: „Pentru că acum trăim, pentru că voi stați tari în Domnul” (1 Tesaloniceni 3.8). Din inima lui s-au ridicat mulțumire și rugăciuni noi către Dumnezeu pentru această situație, ca astfel să împlinească ce mai lipsește credinței lor: lucrarea preotească permanentă prin cuvânt precum și prin uneltele pe care Dumnezeu le folosește pentru ca credincioșii să stea tari și să împlinească învățăturile în care au fost învățați (2 Tesaloniceni 2.15).

Întăriți în orice lucrare bună

Să rămâi tare în credință este lucrul cel mai important. Însă această credință nu trebuie să fie numai intelectuală sau sentimentală, ci ea trebuie să se dovedească în fapte și cuvinte.

„Fapte” înseamnă activitate/acționare. Apostolul accentuează aceasta în mod deosebit în următoarele capitole: creștinul credincios trebuie să lucreze, cu excepția cazului în care el are o poruncă specială din partea Domnului (1 Corinteni 9.14)! Probabil el nu trebuie neapărat să lucreze ca apostolul Pavel „noaptea și ziua” (2 Tesaloniceni 3.8), dar „în liniște” (2 Tesaloniceni 3.12). Sub pretextul credinței lor sau al apropiatei reveniri a Domnului unii cred că „nu mai trebuie să lucreze” (2 Tesaloniceni 3.11), ceea ce apostolul numește: „umblă în neorânduială”. Primul lucru, dacă nu chiar cea mai importantă „lucrare” a credinciosului este lucrul pentru întreținerea existenței sale și a celor care îi aparțin (1 Tesaloniceni 4.11), și aceasta îi va permite „să dea celui care are nevoie” (Efeseni 4.28) sau să contribuie pentru lucrarea Domnului (Evrei 13.16).

Însă desigur lucrul material nu este țelul vieții. În prima lui scrisoare către credincioșii din Tesalonic Pavel i-a lăudat pentru „lucrarea credinței și osteneala dragostei” (1 Tesaloniceni 1.3). Credincioșilor din Corint el le scrie: „Fiți tari, neclintiți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului” (1 Corinteni 15.58). Pe credincioșii din Roma îi îndeamnă: „în sârguință, fără ezitare; în duh, fierbinți, slujind Domnului” (Romani 12.3), „fiecare după cum a primit un dar de har”, folosindu-l reciproc „ca buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu” (1 Petru 4.10).

„Tare și neclintit în fapte bune” nu înseamnă nu numai lucrul, ci orice lucrare pentru Domnul, la care El a chemat pe fiecare. Filipenii au fost îndemnați să stea tari „într-*un singur* duh, cu *un singur* suflet luptând împreună cu credința Evangheliei” (Filipeni 1.27). Mărturia pentru a conduce suflete la Isus, pentru a le „câștiga” pentru El (1 Corinteni 8.19-23), poate avea aspecte diferite, așa cum ne arată Cuvântul lui Dumnezeu în diverse imagini.

Desigur în privința aceasta trebuie să fim dependenți de Domnul. Aceste „fapte” se referă în mare măsură și la slujba pentru credincioși: „Pentru că Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră și dragostea care ați arătat-o pentru Numele Său, întrucât ați slujit și slujiți sfinților” (Evrei 6.10). Cât de mult accentuează el importanța „hărniciei până la sfârșit” fără să devină „leneși” (Evrei 6.11,12)! Cât de multe ocazii există totuși pentru copiii lui Dumnezeu pentru încurajare, îndemnare (1 Tesaloniceni 5.11), vizite (Iacov 1.27), ajutor practic, „practicarea îndurării” (Romani 12.8), și ca să nu uităm slujba în Cuvânt pentru aceia cărora Domnul le-a încredințat darul acesta.

Întărit în orice cuvânt bun

„Din aceeași gură iese binecuvântare și blestem. Frații mei, nu trebuie ca acestea să fie așa. Oare izvorul, din aceeași deschidere, țâșnește dulce și amar?” (Iacov 3.10,11). O remarcă la cuvântul „bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor care-l aud” (Efeseni 4.29): „Un cuvânt bun înveselește inima” (Proverbe 12.25). Există ceva mai bun decât să vorbești despre Domnul Isus și despre Evanghelia harului? „Du-te ... și spune-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine” (Marcu 5.19), a spus Isus celui posedat de diavolul, pe care El l-a eliberat.

Ana a vorbit despre El, cu toată vârsta ei înaintată. Despre credincioșii din Tesalonic ni se spune: „Cuvântul Domnului a răsunat ... în orice loc” (1 Tesaloniceni 1.8). La fel și Petru îndeamnă pe credincioși ca ei „să vestească virtuțile Celui care i-a chemat din întuneric la lumina sa minunată” (1 Petru 2.9b).

Cât de multă pagubă și durere pot produce vorbirile de rău și, mai mult chiar, defăimările, care distrug reputația unui frate sau întinează mărturia lui înaintea altora. În Psalmul 141.3 David se roagă: „Pune, Doamne, o strajă gurii mele, păzește ușa buzelor mele!” În evanghelia după Matei se spune: „Din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12.34). La fel spune și Domnul Isus: „Dinăuntru, din inima oamenilor, ies gânduri rele ... răutăți ...” etc. (Marcu 7.21-23).

Domnul să ne întărească inimile (1 Tesaloniceni 3.13), pentru ca faptele noastre și cuvintele noastre să fie spre onoarea Lui: „Dar credincios este Domnul, care vă va întări și vă va păzi de rău” (2 Tesaloniceni 3.3).